

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №820210017001837441

საქმე №ას-1888-2018

წელი

№ას-1888-2018 ხ----ეები

8 თებერვალი, 2019

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ზურაბ ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, ნინო ბაქაძური**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – თ-----, თ-----, თ-----, თ----- და ც----- ხ----ეები (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – სს „ტ-----ი“ (მოსარჩელე)

**გასაჩივრებული განჩინება – ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 16 ოქტომბრის განჩინება**

**კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი
გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა**

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. სს „ტ-----მა“ (შემდგომ – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში თ-----, თ-----, თ-----, თ----- და ც----- ხ-----ების (შემდგომ – მოპასუხეები, აპელანტები, კასატორები) მიმართ უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის – 1301.30 კვ.მ მიწის ნაკვეთისა და 702.30 კვ.მ შენობა-ნაგებობების გამოთხოვის, ასევე, სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევის შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, 2016 წლის 30 ნოემბერს იპოთეკით დატვირთული ქონების კრედიტორის საკუთრებაში გადაცემის შესახებ ხელშეკრულების საფუძველზე სადავო უძრავი ქონება დარეგისტრირდა მოსარჩელის საკუთრებად. აღნიშნულის მიუხედავად, მოპასუხეები განზრახ არიდებენ თავს უძრავი ქონების მესაკუთრისათვის გადაცემას, არამართლზომიერად განაგრძობენ მოსარჩელის საკუთრებაში რიცხული უძრავი ქონების ფაქტობრივ ფლობას და სარგებლობას.

მოპასუხის პოზიცია:

3. მოპასუხეებმა სარჩელი არ ცნეს და მიუთითეს, რომ მოსარჩელის მიერ არ არის წარმოდგენილი რაიმე მტკიცებულება, რომლითაც დადასტურდება სასარჩელო მოთხოვნები.

4. სადავო საცხოვრებელი სახლი წარმოადგენს მოპასუხეთა მამა-პაპისეულ საცხოვრებელ სახლს, რომელსაც ჰყავს 5 თანამესაკუთრე. აღნიშნული უძრავი ქონება მოტყუებით და კანონის დარღვევით გაიფორმა ლია კვირკველიამ (შემდგომ – ფიზიკური პირი), აღსრულების ეროვნული ბიუროს 2012 წლის 8 ნოემბრის განკარგულებით, რომლის შესახებაც მოპასუხე მხარეს რაიმე ინფორმაცია არ ჰქონია და, შესაბამისად, მათ არ იციან როგორ მოხდა ქონების გადაფორმება ფიზიკური პირის სახელზე და შემდგომ როგორ მოხდა ამ ქონების გადაფორმება მოსარჩელის სახელზე.

5. წარმოდგენილი დოკუმენტაციის მიხედვით, სადავო ქონება მოსაჩვენებლად და ფიქტიურად შეიძინა მოსარჩელემ და მას ამ დროის მანძილზე რაიმე პრეტენზია მოპასუხესთან არ ჰქონია. მოსარჩელეს საკუთრების უფლება მოპოვებული აქვს კანონის დარღვევით.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

6. ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 9 თებერვლის გადაწყვეტილებით სარჩელი მოსარჩელის უკანონო მფლობელობიდან სადავო

უძრავი ნივთის გამოთხოვის ნაწილში დაკმაყოფილდა, ხოლო გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევის ნაწილში ეთქვა უარი, რაც მოპასუხეებმა გაასაჩივრეს სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 16 ოქტომბრის განჩინებით მოპასუხეთა სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, ხოლო გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

8. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ უძრავი ქონება ეკუთვნის მოსარჩელეს. მოპასუხეებს ამ ქონების ფლობის სამართლებრივი საფუძველი არ გააჩნიათ.

9. სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ რაიონულმა სასამართლომ სავსებით სწორად შეაფასა დადგენილი ფაქტები და მართებულად განმარტა, რომ, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომ – სსკ) 172-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე, აპელანტები ვალდებულნი იყვნენ, დაებრუნებინათ მესაკუთრისათვის კუთვნილი ქონება.

10. სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა აპელანტების პოზიციას იმის თაობაზე, რომ სადავო ქონება მოსარჩელის საკუთრებად დარეგისტრირდა არამართლობიერად.

11. სსკ-ის 312-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, დადგენილია, რომ სადავო ქონება საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია მოსარჩელის საკუთრებად. ეს ნიშნავს, რომ ქონება სწორედ მას ეკუთვნის. ქონება მოსარჩელის საკუთრებად 2016 წლის 30 ნოემბრის ხელშეკრულების საფუძველზე აღირიცხა.

12. აპელანტებმა, მართალია, ამ ხელშეკრულების ბათილად ცნობის მოთხოვნით სარჩელი აღძრეს, თუმცა ხელვაჩაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 9 თებერვლის გადაწყვეტილებით იგი არ დაკმაყოფილდა. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 18 სექტემბრის განჩინებით კი, ამ ნაწილში, წარდგენილ სააპელაციო საჩივარზე საქმის წარმოება შეწყდა. შესაბამისად, დადასტურებულია, რომ მოსარჩელე სადავო ქონების ნამდვილი მესაკუთრეა.

13. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, მესაკუთრის მოთხოვნა უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის თაობაზე არ შეიძლება უფლების არამართლობიერ გამოყენებად ჩაითვალოს. ამის გამო, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების შეცვლის საფუძველები არ არსებობს და იგი უცვლელად უნდა დარჩეს.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძველები:

14. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოპასუხებმა შეიტანეს საკასაციო საჩივარი, მოითხოვეს მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა შემდეგი საფუძვლებით:

15. კასატორთა მითითებით, სადავო უძრავი ქონება მოტყუებით და კანონის დარღვევით გაიფორმა ფიზიკურმა პირმა, რის შესახებაც მოპასუხეთათვის არ იყო ცნობილი.

16. წარმოდგენილი დოკუმენტაციის მიხედვით, სადავო ქონება მოსაჩვენებლად და ფიქტიურად შეისყიდა მოსარჩელემ, რომელმაც იგი უფლებრივად დატვირთა.

17. მოპასუხე მხარეს საცხოვრებელი ფართის ნაწილი გაქირავებული აქვს სხვა პირებზე, რაზეც სასამართლოს არ უმსჯელია.

18. კასატორებმა მიიჩნიეს, რომ მოსარჩელის მოთხოვნას სადავო საცხოვრებელი სახლიდან მოპასუხეთა გამოსახლების თაობაზე სამართლებრივი საფუძვლები არ აქვს, რადგანაც მან საკუთრების უფლება მოიპოვა კანონის დარღვევით.

19. კასატორთა მითითებით, დასტურდება რომ თავდაპირველად გიორგი მინდიაშვილმა 2016 წლის 22 ოქტომბერს სარჩელი წარადგინა ხელვაჩაურის რაიონულ სასამართლოში თ----- ხ-----ის წინააღმდეგ და მოითხოვა მისი კუთვნილი საცხოვრებელი სახლიდან აღნიშნული მოპასუხის გამოსახლება. მოპასუხემ სასამართლოში წარადგინა დასაბუთებული შესაგებელი.

20. ხელვაჩაურის რაიონულმა სასამართლომ 2017 წლის 27 იანვარს (საქმე №2-405/2017) გამოიტანა განჩინება სარჩელის განუხილველად დატოვების შესახებ, რაც გასაჩივრდა სააპელაციო სასამართლოში და სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

21. აღნიშნული პროცესების შემდგომ, როგორც ირკვევა მოსარჩელემ იმავე დავის საგანზე წარადგინა ახალი სარჩელი.

22. მოპასუხებმა მოითხოვეს მოსარჩელის სახელზე რეგისტრირებული უძრავ ქონებაზე უფლების დამდგენი დოკუმენტის ანუ – იპოთეკით დატვირთული ქონების კრედიტორის საკუთრებაში გადაცემის შესახებ 2016 წლის 30 ნოემბრის ხელშეკრულების ბათილად ცნობა მისი დადების მომენტიდან.

23. მოცემულ საქმეზე დასტურდება ის გარემოება, რომ 2016 წლის 30 ნოემბერს ხელვაჩაურის რაიონულ სასამართლოში იხილებოდა ამ ქონების ასევე ფიქტიური მესაკუთრის – გიორგი მინდიაშვილის მიერ წარმოდგენილი სასარჩელო განცხადება. მოპასუხეთა მიერ წარდგენილი შესაგებლის შინაარსიდან გამომდინარე, გიორგი მინდიაშვილი დარწმუნდა, რომ უკანონოდ ქონდა მოპოვებული საკუთრების უფლება და თვალთმაქცურად და მოსაჩვენებლად ეს ქონება გადაფორმდა მოსარჩელის სახელზე.

24. მოპასუხე მხარემ წარადგინა შეგებებულ სასარჩელო განცხადება, რომლითაც მოითხოვა იმ უკანონო ხელშეკრულების გაუქმება, რომლის საფუძველზეც მოსარჩელემ მოიპოვა საკუთრების უფლება სადავო უძრავ ქონებაზე.

25. ფაქტობრივად, მოსარჩელეს რაიმე თანხა არ გაუცია. ყველა მითითებული ხელშეკრულებები ყალბია. ამას ადასტურებს იმ გარემოებაც, რომ გასაჩივრებულ ხელშეკრულებაში არ არის მითითებული კრედიტის თანხებზე, კერძოდ, როდის გაიცა თანხა, რა რაოდენობით და ა.შ.

26. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდმა პალატამ გამოიტანა გადაწყვეტილება რომლის მიხედვით, ქონება უნდა დაუბრუნდეს მოპასუხეებს.

27. სადავო არ არის ის გარემოება, რომ აღნიშნული ხელშეკრულება რეალურად არ იყო ორიენტირებული სამართლებრივი შედეგების დადგომასთან, რადგანაც ხელშეკრულების გაფორმების მიზანი არ იყო უძრავი ქონების ყიდვა-გაყიდვა. მხარეთა განზრახვას არ წარმოადგენდა ხელშეკრულების შესაბამისად გათვალისწინებული ვალდებულებების შესრულება. აღნიშნულს მოწმობს თავად ხელშეკრულების შინაარსი.

28. სააპელაციო სასამართლომ არ გამოიყენა სსკ-ის 56-ე მუხლის პირველი ნაწილი.

29. კასატორმა მიიჩნია, რომ მოსარჩელე ბოროტად იყენებს მის უფლებას და ითხოვს მოპასუხეების გამოსახლებას. მისი ქმედება უნდა შეფასდეს არაკეთილსინდისიერად. მას არ აქვს უფლება პირდაპირ მოითხოვოს მოპასუხეების გამოსახლება მაშინ, როდესაც იგი ვალდებულია, ხელი შეუწყოს მოპასუხეს ვალის დაფარვაში. მოპასუხეებს სხვა საცხოვრებელი ფართი არ გააჩნიათ.

30. კასატორმა აღნიშნა, რომ საქართველოს უზენაესმა სასამართლოს 2015 წლის 29 ივნისს (საქმე №ას-1338-1376-2014) მიიღო გადაწყვეტილება, რომლითაც განიმარტა ბანკთან დაკავშირებული კეთილსინდისრების პრინციპი.

31. სააპელაციო სასამართლომ არასწორად განმარტა სსკ-ის 170-ე მუხლი. მოსარჩელემ ბოროტად გამოიყენა მისი დე-იურედ რეგისტრირებული საკუთრების უფლება.

32. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 27 დეკემბრის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად. ამავე განჩინებით კასატორებს სახელმწიფო ბაჟის – 150 ლარის 30% – 45 ლარი ჩაეთვალა გადახდილად, ხოლო დარჩენილი 70%-ის – 105 ლარის გადახდა გადაუვადდათ საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

33. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა

გამო:

34. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ უძრავი ქონება ეკუთვნის მოსარჩელეს. მოპასუხეებს ამ ქონების ფლობის სამართლებრივი საფუძველი არ გააჩნიათ.

35. წინამდებარე საკასაციო საჩივარში მხარემ განმარტა, რომ სადავო უძრავი ნივთის მართლზომიერი მფლობელია და მოსარჩელემ მასზე საკუთრების უფლება უკანონოდ მოიპოვა.

36. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

37. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძველით.

38. საკასაციო საჩივარში მითითებული პრეტენზიებიდან საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მხოლოდ იმ პრეტენზიებზე, რომლებიც მოცემული დავის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანია. ამასთან, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად.

39. მოცემულ შემთხვევაში დავის საგანს წარმოადგენს მესაკუთრის პრეტენზია არამართლზომიერი მფლობელის უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის შესახებ.

40. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალში საკუთრების უფლება ფართოდაა განმარტებული და იგი მოიცავს მთელ რიგ ქონებრივ/ფულად უფლებებს, რომელიც საკუთრებიდან გამომდინარეობს. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში RYSOVSKYY v. UKRAINE განმარტა, რომ როდესაც სასწოროზე დევს საზოგადოებრივი ინტერესი, განსაკუთრებით, როდესაც საქმე ეხება ადამიანის ფუნდამენტალურ უფლებებს, როგორცაა მაგალითად საკუთრების უფლება, საჯარო ხელისუფლება უნდა მოქმედებდეს კეთილსინდისიერების ფარგლებში, სათანადოდ და, რაც მთავრია, შესაბამისად. (RYSOVSKYY v. UKRAINE, 2012)

41. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში – მარქსი ბელგიის წინააღმდეგ განმარტა: „იმის აღიარებით, რომ ყოველ ადამიანს აქვს თავისი საკუთრებით (ქონებით) შეუფერხებელი სარგებლობის უფლება, მუხლი პირველი არსებითად უზრუნველყოფს საკუთრების უფლებას. ეს არის სრულიად ცხადი წარმოდგენა, რომელსაც ტოვებს სიტყვები „საკუთრება“ და „საკუთრების გამოყენება“. (მარქსი ბელგიის წინააღმდეგ, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება განაცხ. №6833/74, სტრასბურგი, 1979 წლის 13 ივნისი).

42. სხვა საქმეზე ევროპული სასამართლო იმეორებს, რომ „საკუთრების ცნებას დამატებითი №1 ოქმის პირველი მუხლის მიხედვით, დამოუკიდებელი მნიშვნელობა აქვს, რომელიც არ შემოიფარგლება ფიზიკური ნივთების ფლობით და ის დამოუკიდებელია ეროვნულ კანონმდებლობაში არსებული ოფიციალური კლასიფიკაციისგან: „საკუთრების“ ცნება არ შემოიფარგლება „არსებული საკუთრებით“, არამედ ის შეიძლება მოიცავდეს აქტივებს, სარჩელების ჩათვლით, რომლებთან დაკავშირებითაც განმცხადებელს შეუძლია განაცხადოს, რომ მას გააჩნია, საკუთრების უფლებისა ან ქონებრივი ინტერესის ეფექტური გამოყენების გონივრული და „კანონიერი მოლოდინი“ (იხ. იონერილდიზი თურქეთის წინააღმდეგ, დიდი პალატა, №48939/99, § 124, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო 2004-XII და პრინცი ჰანს-ადამ II ლიხტენშტეინი გერმანიის წინააღმდეგ; დიდი პალატა, N42527/98, § 83, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო 2001-VIII).

43. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სსკ-ის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას.

44. ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით კი განსაზღვრულია, რომ მესაკუთრეს შეუძლია, მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება.

45. შესაბამისად, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლზომიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

46. სსკ-ის 168-ე მუხლის თანახმად, მესაკუთრის პრეტენზიის გამო, ნივთის მფლობელობა წყდება, თუ მესაკუთრე მფლობელს წაუყენებს დასაბუთებულ პრეტენზიას. ამდენად, უნდა გამოიკვეთოს სსკ-ის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართლებრივი შედეგის განმაპირობებელი ყველა წინაპირობა, რათა მოსარჩელეს უფლება ჰქონდეს, ნივთის მისთვის გადაცემა მოითხოვოს. (სუს №ას-1082-1039-2016, 2017 წლის 14 თებერვლის განჩინება; №ას-1043-1004-2016, 2016 წლის 12 დეკემბრის განჩინება; № ას-901-867-2016, 2016 წლის 9 დეკემბრის განჩინება; № ას-750-718-2016, 2016 წლის 13 ოქტომბრის განჩინება; №ას- 3-3-2016, 2016 წლის 9 მარტის განჩინება, №ას-1032-952-2017 2017 წლის 17 ოქტომბრის განჩინება, №ას-1375-1295-2017 2017 წლის 22 დეკემბრის განჩინება).

47. მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელის საკუთრების უფლება სადავო უძრავ ნივთზე დასტურდება საჯარო რეესტრის მონაცემებით. აღნიშნული ფაქტი დადასტურებულია სააპელაციო პალატის მიერ. კასატორს კი მითითებული გარემოების გამაქარწყლებელი დასაშვები და დასაბუთებული საკასაციო პრეტენზია არ წარუდგენია.

48. სამოქალაქო საპროცესო სამართალში მოქმედი სადავო გარემოებების მტკიცების სტანდარტის დაცვით კასატორმა ვერ დაასაბუთა სადავო ფართის ვერც მართლზომიერად ფლობის ფაქტი.

49. ამდენად, საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო პალატის მოსაზრებას, რომ მოსარჩელემ დაამტკიცა ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილების ყველა წინაპირობის არსებობა, რაც მოპასუხის მიერ სათანადოდ უარყოფილი არ ყოფილა.

50. სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

51. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

52. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძვლით, რომ საკასაციო

სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

53. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

54. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

55. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, საკასაციო პალატა თვლის, რომ კასატორს მის მიერ სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 150 ლარის 30% – 45 ლარი უნდა ჩაეთვალოს გადახდილად.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. თ----, თ-----, თ----, თ---- და ც----- ხ----ეების საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.
2. სახელმწიფო ბაჟი გადახდილია.
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავიძე

6. ბაქაქური